(Vervolg van pag. 6).

ga zitten?" vroeg hij. „Het is het heerlijkste plaatsje, dat ik ken."

Ze glimlachte. „Natuurlijk mag je dat."

Hij leunde het hoofd tegen haar knieën aan, terwijl hij in het vuur staarde. „Het is zulk somber weer," zei hij toen. „Zoo heerlijk om nu een vuurtje aan te hebben." En toen na een kleine pauze.... „Ik ben op het kerkhof geweest, moeder."

Ze schrikte op. „Naar het kerkhof.... met *zulk* weer!"

„*Ja*, moeder.... ik *kon* het niet laten.... Het was er zoo triestig." Even zweeg hij.... Toen begon hij plotseling weer, na een diepen zucht: „Moeder, geloof je, dat er *iets* vreeselijkers bestaat dan de dood?"

„Ja, boy.... er zijn *erger* dingen... Schande.... en.... zonde is vreeselijker."

Hij zweeg, en als een wervelwind ging het door haar gedachten, dat *dit* nu een goede gelegenheid was om het gesprek te beginnen.

„Zonden verwoesten iemands heele leven.... *Alles* verandert er door... wordt *anders*."

„Ja, maar het is toch niet *noodig* verkeerde dingen te doen.... dàt kun je vermijden.... maar je kunt nooit verhinderen, dat iemand, dien je liefhebt, van je weggenomen wordt...." Bij de laatste woorden beefde zijn stem en hij slikte een paar maal. *Dit* was zijn eerste verdriet, dacht ze en dat lijkt altijd het wreedste....

Ze voelde, dat ze een moeilijker taak op haar schouders had genomen, dan zij aanvankelijk had gedacht.... Het leek nu zoo ontzettend zwaar het onderwerp aan te roeren ... — „Ik wilde graag eens ernstig met je praten, Lawrence," begon zij. „Binnen een paar weken zul je de school verlaten hebben en je plaats in de maatschappij moeten innemen. Je zult voor veel verleiding komen te staan...."

„*Dat* weet ik," antwoordde hij kalm.

„Je *weet* dat..." vroeg ze verbaasd, bijna angstig.

„Ja, moeder, en ik ben blij, dat ik eens met u uit kan praten vanmiddag. Vroeger was.... vader.... er altijd.... en natuurlijk liet u het aan *hem* over, over alle dingen met mij te spreken.... U wist, dat u dat aan hem kon overlaten... Maar nu... nu" — de jonge stem beefde weer als even tevoren — „nu, dat hij gestorven is — wilde ik u zeggen moeder, dat U heusch niet ongerust over mij hoeft te zijn .. Ik zal het vertrouwen, dat vader in me had, heusch niet beschaamd maken...."

Ze begreep er niets van. „Het vertrouwen, dat hij in je had, beschaamd maken...."

„Ja, moeder.... misschien wist u niet, hoeveel vader en ik altijd samen waren en hoe ik hem alles toevertrouwde. Ik geloof zelfs, dat vader ù niet eens vertelde, wat ik hem al niet bekende.... Ik heb er wel eens over nagedacht, hoe jongens het maken, die nooit *zoo'n* vader hadden...."

Een heel lange tijd heerschte er de diepste stilte. De jongen zat met de armen onder het hoofd in het vuur te staren, terwijl zijn moeder zacht door zijn golvend haar streek. Eindelijk zei ze, bijna aarzelend.... „Ik wist niet...."

„Natuurlijk wist u dat niet, moedertje," viel hij haar in de rede. „En juist *daarom* wilde ik met u praten... opdat u zult weten, dat u nooit over mij zult hebben te tobben.. Dat u mij altijd zult kunnen vertrouwen.."

„Ik *moet* je kunnen vertrouwen, jongen," zeide zij. „Daarom wilde ik juist vandaag eens met je praten."

Hij dacht even na: „Maar begrijp me goed, moeder, als vader er niet geweest was, zou ik *zeker* niet anders zijn geweest dan alle andere jongens van mijn leeftijd."

„Ziet u," ging hij voort... „vanaf den tijd dat ik een klein kind was, zijn vader en ik kameraden geweest... Hij behandelde me altijd alsof ik een *man* was... Daardoor sprak ik altijd met hem over alle mogelijke dingen... En eens — dat gebeurde in een van mijn eerste vacantiedagen — toen ik in moeilijkheden raakte met... een vrouw... ging ik regelrecht naar vader en vertelde hem alles. Ik wist, dat het verkeerd was, wat ik had gedaan en dat het nooit had moeten gebeuren, en ik had al dagen loopen denken, òf ik dit feit misschien niet zou kunnen verzwijgen tegenover hem, omdat ik me schaamde.

Maar toen ik bij hem zat en we weer een van onze oude gesprekken hadden... vertelde ik het hem en ik herinner me nog heel goed, dat ik ineens begon te huilen alsof ik nog een heel klein jongetje was.... Een oogenblik dacht ik, dat vader me daarom zou uitlachen, maar dat deed hij niet, moeder... Hij sloeg zijn armen om me heen en klopte me op den schouder en zei alleen maar, dat hij het *begreep*. Dat was alles moeder."

Even zweeg hij en ging toen verder: „Ik zal nooit in mijn heele volgende leven kunnen vergeten, *hoe* hij toen met me gesproken heeft. Hij verweet me *niets*, absoluut niets.... terwijl ik wist, dat ik me als een gek... een stommeling.... had gedragen.... Hij zei alleen, dat hij zoo blij was, dat ik bij *hem* was gekomen om over dat alles te praten.... En dat hij ervan overtuigd was, dat ik nooit iets zou doen, waarover ik me mijn heele leven zou moeten schamen.... Weet u, *wat* hij toen ook zei, moeder....? Hij zei: „Mannen koopen hun zonden met kussen en betalen ze met hun *bloed*." Ik heb dat nooit vergeten.... Ik geloof ook niet, dat er veel zulke vaders zijn, als *hij* voor mij is geweest."

„Nee, boy," hoorde ze zichzelf antwoorden.

„En," vervolgde de jongen toen, „ik wilde u vertellen, dat nù.... nù hij van ons weg is.... ik voor niets ter wereld ooit zijn vertrouwen in mij zou willen beschamen. *Dat* geloof je toch, is het niet, moeder?"

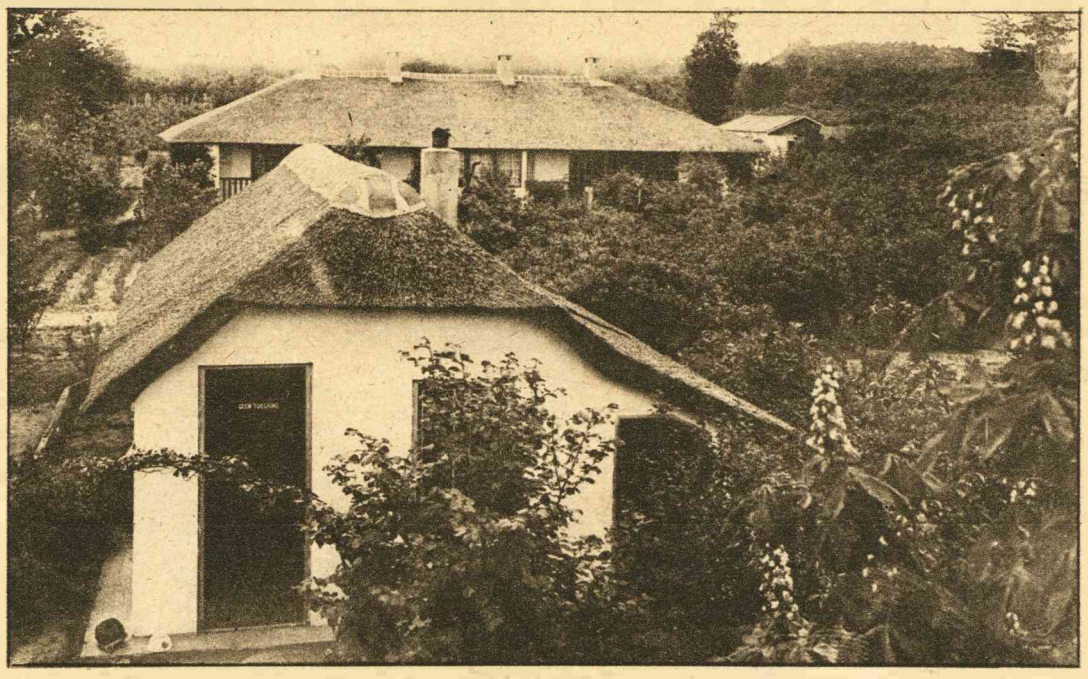
„Ja," zei ze heel zacht,... „ik geloof je, Lawrence. Ik ben ervan overtuigd...."

„Ik denk, dat het een soort „noblesse oblige" voor me is.... Een jongen, die zóó'n vader heeft gehad, moet goed blijven." — Hij stond op en keek haar aan. „Moedertje," zei hij plotseling, „wat zie je er moe uit.... doodmoe... Heb ik te veel met je gepraat?" — „O, nee," stelde ze hem gerust, terwijl ze trachtte te glimlachen. „Ik ben zoo gelukkig, dat je me dit alles hebt verteld... Ik wist dat niet..."

„Nee, moeder.... hoe *kon* je dit alles ook weten... Al houdt een vrouw ook nòg zooveel van haar man, geloof ik tòch, dat er dingen zijn, die ze niet van hem kàn begrijpen." — „Ja," antwoordde ze langzaam. „Ik geloof niet, dat een vrouw alles van een man kàn begrijpen."

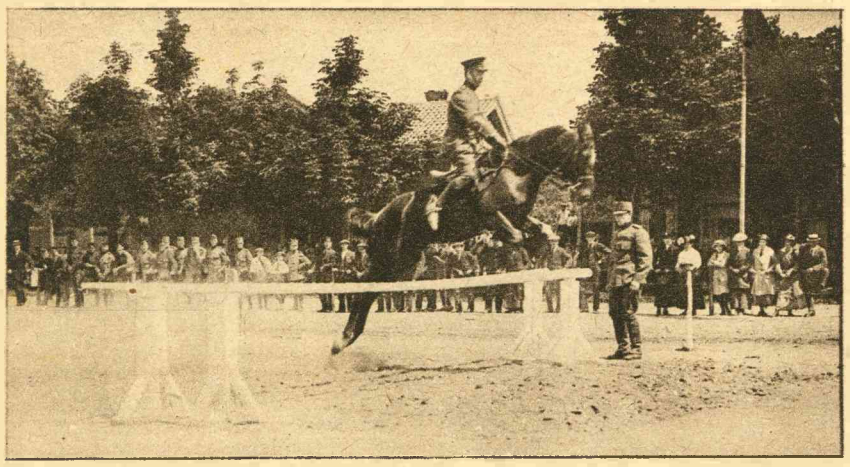
Toen de jongen de kamer had verlaten en ze weer alleen was, haalde ze een geelgeworden brief uit haar zak. Terwijl ze zich naar het vlammend haardvuur overboog, wierp ze het papier er in.

Een oogenblik flikkerde het hel op... kronkelde zich in de vlammen om onmiddellijk daarop tot asch te worden...

VOOR EEN HERSTELLINGSOORD.

De Christelijke Jongemannen-Vereeniging „Excelsior" heeft eenige gebouwen te Laren aangekocht om daarin een herstellingsoord te stichten. Wij geven hierboven van deze schilderachtig gelegen gebouwen een overzicht.

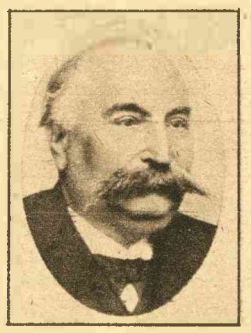
DRAVERIJEN TE LEIDEN.

De Leidsche Vereeniging tot bevordering der Paardensport hield Woensdagmiddag l.l. te Leiden een harddraverij en een tweetal springconcoursen op het Schuttersveld. De deelneming en de belangstelling waren zeer bevredigend. Hierboven een moment uit het springconcours.

DRAVERIJEN TE LEIDEN.

Een spannende race.

A. M. A. GULDEN. †

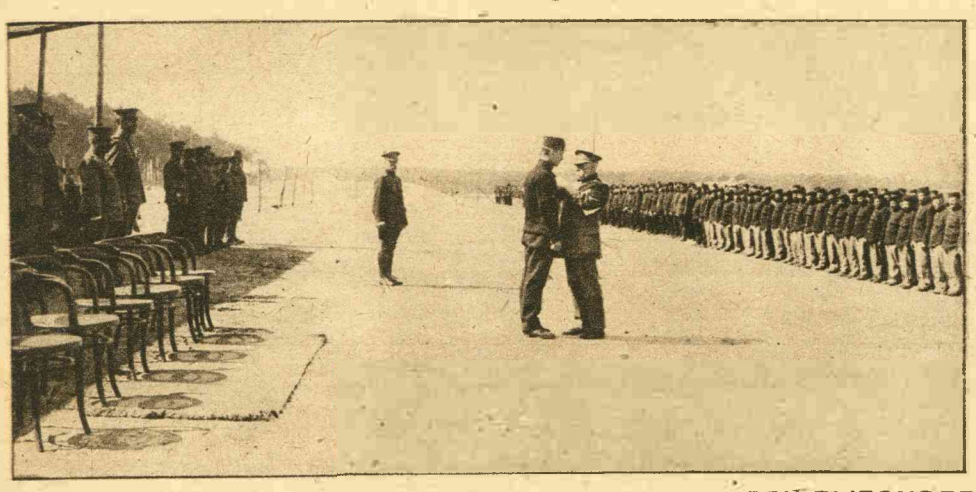

G. H. HEILERSIG. †

H. A. NEBBENS STERLING. †

Te Zaltbommel is in den ouderdom van 77 jaar overleden de heer A. M. A. GULDEN. De overledene was ongeveer 50 jaar gemeente-architect aldaar. — De heer G. H. HEILERSIG, lid der Prov. Staten van Overijssel en gemeente-ontvanger van Markelo, is aldaar overleden. — Op 54-jarigen leeftijd is te Dordrecht overleden de heer H. A. NEBBENS STERLING, een bekende figuur op economisch en landbouwgebied, directeur der Vereeniging van Landsverbetering, enz.

EEN BIJZONDERE PLECHTIGHEID.

Dinsdag 5 Juni 1917 werd in het Interneeringskamp te Harderwijk de soldaat René Colsoulle, aldaar geïnterneerd, gedecoreerd met het Oorlogskruis, alsmede het ridderschap in de Leopoldsorde met palm, wegens zijn moedig strijden bij het begin van den oorlog in 1914, waarbij hij ook ernstig gekwetst werd. Alle Nederlandsche officieren, die aan het Depôt behooren, en alle Belgische officieren en soldaten te Harderwijk geïnterneerd, waren bij deze plechtigheid tegenwoordig. Links: Het oogenblik der decoratie. Rechts: Het defilé voor den gedecoreerde.